

Férfi kézi: 44 éve lett bajnok a legendás Debreceni Dózsa Varga Pistával a betonpályán

Készítette Sportkatlan.hu

Készült 2019.09.10.

Immár 44 esztendeje, hogy a Debreceni Dózsa férfi kézilabdacsapata bajnoki címet szerzett. A HAON-nak dr. Sүvöltős Mihály, a gárda csapatkapitánya beszélt az együttes sikerének titkáról.

A bajnokcsapat játékosai egymásért, a közönségükért és a kézilabdáért mindent hajlandóak voltak megtenni. Évente összegyűlnek a Debreceni Dózsa 1975-ös férfi kézilabda bajnokcsapatának tagjai, hogy megemlékezzenek

arról az időszakról, amely a cívisvárosi kézilabda aranylapjaira íródott. Minden évben összejönnek a játékosok, vezetők, hogy felidézék az emlékeket.

– Ilyenkor anekdotázunk, felemlgetjük, ki milyen hülyeséget csinált vagy mondott egykor, de ezekben a csipkelődésekben csak szeretet van – árulja el dr. Sűvöltős Mihály, az akkori gárda csapatkapitánya. – Az aranyérem mellett az a csapat szerzett még bajnoki ezüst- és bronzérmeket, de megnyerte a Magyar Népköztársaság Kupát is. Játszottunk a BEK-ben, KEK-ben, tehát ez egy kiváló együttes volt, olyan, amelynek az eredményét 44 év múltán sem tudták megismételni. Hozzá kell tennem, hogy sajnós, mert Debrecenben máig sokan imádják a férfi kézilabdát.

“Az együttes abban az időben a Mikes Kelemen utcai szabadtéri stadionban – ahogy sokan ismerték, a „Dózsa-kisstadionban” – játszotta az összecsapásait. A betonpálya köré mérkőzésről mérkőzésre tízezer ember gyűlt össze, hogy félelmetes hangulatot teremtve a győzelemben hajszolják a lila-fehéreket.”

Varga István – Fotó: Google

“Aki látni akart minket, legalább egy órával a kezdés előtt már ott kellett lennie, különben nem maradt számára hely. Amikor kiléptünk a pályára, szinte felrobbant a lelátó. A csapat és közönsége hihetetlenül egymásra talált, nagyon szoros kapocs alakult ki köztünk, ami akkora erőt és elszántságot adott, hogy úgy éreztük: egy ilyen drukkerhad előtt nem győzhet le minket senki.”

“Akkoriban nem volt ellenségeskedés a csapatok

között, a pályán keményen bántak egymással a felek, de a lefújás után megszűnt a feszültség, jó kapcsolatot ápoltak a játékosok. De ugyanez volt a helyzet a szurkolókkal is, persze a mérkőzés alatt kaptak a kézilabdázók hideget-meleget, de utána ugyanazok hívták meg őket egy sörre, akik pár perce még mindenfélét a fejükhöz vágtak.”

” Én soha nem is tudtam volna egyéni sportoló lenni, mert a másikért küzdés, az egymásért tenni akarás jelentette számomra a mindent. Ott a pályán egyek voltunk, egy együtt létező szervezet, amelynek minden tagja egyformán fontos, és ha valamelyik aznap gyengébben működött, a többi átvállalta a pluszterheket. Máig érzem az emberek szeretetét, ismeretlenek szólítanak le az utcán, és elmondják, hogy drukkoltak nekünk, és mennyire büszkék voltak az eredményeinkre. A szurkolók magukénak érezték az aranyérmet, vártak minket a bajnoki döntőnek is beillő Honvéd elleni – amelyre kétezren kísérték el az együttest a fővárosba – mérkőzés után a Nagyállomáson. Lezárták a mostani Piac utcát, és az emberek a vállukon vittek minket az Aranybikáig, ami örökké emlékezetes lesz számunkra. Remélem, a jövőben minél több sportolónknak megadatik majd az az öröm és összetartozás, amit mi akkor átéltünk a szurkolóinkkal együtt” – mondja csillogó szemmel a 114-szeres válogatott ikon.

Forrás: HAON